

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **B. A.**
narozen X, státní příslušník Íránské islámské republiky
bytem X
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021, č. j. OAM-15/ZA-ZA11-K10-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 25. 1. 2019 se žalobce v tranzitním prostoru letiště Václava Havla Praha prokázal pozměněným rakouským pasem. Dne 26. 1. 2019 s ním bylo zahájeno řízení o vyhoštění. Následující den žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 1. 2. 2019 sdělil, že důvodem žádosti je ohrožení jeho života v Íránu, a to především proto, že se zřekl islámu a přijal křesťanství. Žalobce chodil do hudební školy, kde se před šesti a půl lety seznámil se dvěma íránskými křesťany, kteří jej občas vzali na noční sezení a začali mu vysvětlovat základy křesťanství. Po dlouhé úvaze a studiu literatury žalobce přijal křesťanství. Na univerzitě, kde žalobce studoval, na jeho konverzi přišli a žalobce strávil 16 dnů ve vazbě. To se stalo v zimě 2015. Z univerzity jej poté vyhodili. Strýc žalobce je členem Pasdaránů (Íránských revolučních gard, pozn. soudu) a poté, co se dozvěděl, že žalobce přešel na křesťanskou víru, začal vyvíjet nátlak na žalobcovu rodinu: na něj, jeho matku a sestru. Po smrti otce žalobce neměl nikoho, kdo by jej před strýcem chránil. Jeho sestra měla být násilím provdána, násilí byla vystavena i jeho matka. Přátelé žalobce mu sdělili, že jméno jeho rodiny je na černé listině a měli by co nejdříve opustit zemi. Jeho strýc by byl schopen je najít a zlikvidovat, proto opustili Írán; on a jeho matka přes Turecko do České republiky a jeho sestra do Velké Británie. V roce 2014 žalobce přijal v rámci obřadu křesťanství. Samotný křest proběhl v Turecku.
3. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 2. 2019 žalobce vypověděl, že během studia na univerzitě konvertoval ke křesťanství, proto jej z univerzity vyhodili a musel opustit Írán. Příbuzní žalobce z otcovy strany jsou fundamentalističtí muslimové, na náboženství byli zaměřeni a díky tomu pracovali v různých státních orgánech. Konverze žalobce nebyla pro tuto část rodiny přijatelná. S přáteli, kteří ho přivedli ke křesťanství, diskutoval, chodil také na jejich obřady a ceremoniály. V roce 2014 byl žalobce zadržen a 16 dnů strávil ve vazbě. Po zadržení se jeho rodina dozvěděla o jeho konverzi a po smrti otce žalobce v roce 2014 se tlak na žalobce zvyšoval. Jeho přátelé mu po zadržení řekli, že musí odejít. K praktikování křesťanské víry a k tomu, zda znal důsledky plynoucí z jeho konverze, žalobce uvedl, že nečekal, že bude mít takové obtíže. Věřil, že to bude tajné, když chodí na tajná setkání, a že jeho případ nebude veřejný. O konverzi řekl rodičům a sourozencům, ale po zadržení se to dozvěděli všichni členové rodiny. Poslední rok a půl studoval různá náboženství a různé víry, aby zjistil, že bůh neexistuje, nebo pokud ano, tak nemá vliv na život, takže se stal ateistou. Kdyby se musel vrátit do Íránu, stoprocentně by skončil na dlouho ve vazbě.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019, č. j. OAM-35/LE-LE05-K10-2019, rozhodl, že žalobci se mezinárodní ochrana neuděluje. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve vlasti z důvodů v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“). Prezentované obavy žalobce posoudil jako nevěrohodné a informace, které žalobce uváděl v průběhu řízení, za rozporné. Podotkl, že po propuštění z 16denního věznění žalobce neměl žádné další problémy s íránskými státními orgány. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 3. 2020, č. j. 28 Az 12/2019-101, zamítl. Kasační

stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6 Azs 76/2020-23.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

5. Žalobce dne 11. 1. 2021 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 1. 2021 žalobce jako důvod jejího podání uvedl, že se nemůže vrátit do Íránu, protože si je jistý, že by byl v případě návratu uvězněn, a to kvůli problémům a neshodám, které měl se svým ortodoxně nábožensky založeným strýcem, a také proto, že konvertoval z islámu ke křesťanství. Podle iránských zákonů je ten, kdo upustí od islámu a propaguje jiné náboženství, považován za zločince a hrozí mu minimálně vězení. Žalobce se tajně scházel s dalšími lidmi každou středu a neděli. Policie později začala hlavní členy zatýkat. Někteří byli uvězněni. Sám žalobce byl v roce 2012 uvězněn na 16 dnů. K dotazu, zda tyto skutečnosti uváděl již v řízení o první žádosti, žalobce odpověděl, že v předchozích pohovorech tyto události uvedl, ale v rozhodnutí byla zpochybněna jím uváděná data. Tyto rozpory dle něj vyplynuly z překladu dat z iránského do českého kalendáře. Dále uvedl, že mu v Íránu ze soudu přišlo třikrát předvolání a jedno rozhodnutí o zadržení. Kopie těchto dokladů má u sebe a bude se snažit získat originály.
7. Dne 19. 3. 2021 žalovaný provedl s žalobcem pohovor k jeho druhé žádosti udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem byl žalovaným s odkazem na § 26 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, ustanoven tlumočnickem z jazyka perského pan Del Kajumi. Z účasti na pohovoru se v den jeho konání omluvila zástupkyně žalobce.
8. Žalobce při pohovoru uvedl, že v průběhu roku dostal spoustu dokumentů z Íránu a také dokument o udělení mezinárodní ochrany jeho sestře. Tyto dokumenty předal svému právníkovi dne 4. 1. 2021. Neví, zda je zástupce doložil. Žalovaný mu sdělil, že on žádné dokumenty neobdržel. Žalobce uvedl, že jde o 4 dopisy od islámského soudu v Šírázu kvůli jeho „protibožským“ aktivitám, křestní list (jehož originál má v Turecku) a rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany jeho sestře v Anglii. Žalobce uvedl, že v prosinci 2020 telefonoval svému kamarádovi do Íránu, aby se mu podíval do poštovní schránky. Nalezl tam 2 dopisy od iránského soudu. Kamarád pak šel na místní policii, sdělil tam jméno žalobce a zeptal se, jestli tam nemají nějaký dopis od soudu. Byly tam ještě další dva dopisy. K dotazu, jak se mohl kamarád podívat do jeho schránky, žalobce odpověděl, že jeho poštovní schránka je otevřená. On takto požádal kamaráda o pomoc, protože se ho jeho právní zástupkyně šest měsíců zpátky ptala, zda nemá nějaký dopis od iránského soudu či úřadu. Schránka se nachází na domě, který před 2,5 lety prodali, ale změnu adresy nenahlásili. Kamarád tam dopisy našel, vyfotil a poslal je žalobci na telefon. K dotazu, proč se o něj najednou po letech, co opustil Írán, začaly tamní úřady zajímat, žalobce odpověděl, že před 2 lety bylo zadrženo 7 z 10 lidí, s nimiž se v Íránu scházel na shromážděních o křesťanství. Někdo z nich žalobce pravděpodobně udal při výslechu, a proto mu tamní soud poslal předvolání k soudu. Toto se dozvěděl před 6 měsíci. K dotazu na předložení originálů těchto listin žalobce odpověděl, že zkontaktoval kamaráda, aby mu originály zaslal, ale ten mu řekl, že to poštou nejde, protože to trvá 3 měsíce. Bude se snažit najít někoho, kdo pojede do Turecka, aby to pak poslal poštou. Materiály by mohl pravděpodobně zaslat během příštího měsíce. K poukazu žalovaného na možnost využití

expresních poštovních služeb žalobce odpověděl, že neví, jestli poskytovatele těchto služeb kamarád oslovil. Sdělil, že ho zítra zkontaktuje, aby to poslal expresně. Žalovaný žalobci stanovil lhůtu do 29. 3. 2021 k doložení originálů listin, které žalobce při pohovoru zmiňoval.

9. Dne 26. 3. 2021 zaslal žalobce žalovanému „*doplnění podkladů*“. V něm uvedl, že přikládá kopie dokumentů, které zmínil při pohovoru. Jedná se o nové důkazy, které neměl možnost předložit v předchozím řízení a které tedy nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Ke čtyřem listinám od íránského soudu žalobce uvádí, že dvě z nich byly zanechány ve schránce v domě, kde žalobce bydlel před odchodem z Íránu. Našel je tam jeho známý, kterého žalobce požádal, aby zkontroloval obsah schránky. Další dopisy vyzvedl tentýž známý na policii. Tyto dopisy známý nafotil a poslal žalobci. Dopisy žalobce obdržel v prosinci 2020, nemohl je tedy předložit dříve. Žalobce se domnívá, že je s ním v zemi původu vedeno trestní řízení kvůli jeho náboženským aktivitám a že mu v případě návratu hrozí uvěznění.
11. Žalovaný nechal tyto listiny přeložit.
12. Na první listině je napsáno, že ji dne 11. 11. 2019 vydal Islámský revoluční tribunál Írán, pobočka pro výkon trestních rozsudků. V sekci „*Podrobnosti o osobě, která má být soudně stíhána*“, je uvedeno jméno B., příjmení A., adresa X, ulice X, ulice X, Blok X a jméno otce. Jako „*důvod stíhání*“ je napsáno: „*uveden ve spisu, neúcta k Bohu*“. Jako datum dodání oznamujícímu orgánu je uvedeno 14. 11. 2019 s poznámkou, že „*příjemce oznámení nebyl přítomen*“.
13. Na druhé listině je napsáno, že ji vydal Islámský revoluční tribunál Írán, pobočka pro výkon trestních rozsudků. V sekci „*Podrobnosti o osobě, která má být oznámena*“ je uvedeno jméno B., příjmení A. a jméno otce. Adresa není vyplněna. Jako datum dodání oznamujícímu orgánu je uvedeno 17. 2. 2020 a datum dodání oznamujícímu úředníkovi 18. 2. 2020. Jako „*Důvod účasti*“ je uvedeno „*Pokud jde o váš současný případ Nepřítel s Bohem..*“.
14. Třetí listinu měl opět vydat Islámský revoluční tribunál Írán, pobočka pro výkon trestních rozsudků, a to dne 2. 5. 2020. V sekci „*Podrobnosti o osobě, která má být oznámena*“ je opět jméno a příjmení žalobce, výše uvedená adresa a jméno otce. Jako důvod účasti je opět uvedeno „*Pokud jde o váš současný případ Nepřítel s Bohem..*“ Jako den dodání oznamujícímu orgánu je uvedeno datum 4. 5. 2020.
15. Čtvrtou listinu měl vydat též tribunál, a to dne 14. 7. 2020. Listina je nazvána „*Mobilní zatýkácí list*“. Opět jsou zde osobní údaje žalobce, včetně výše uvedené adresy. Dále je v ní uvedeno: „*Všem policejním jednotkám Velkého Teheránu a dalších provincií: V souladu s rozsudkem vydaným Islámským revolučním tribunálem na základě obvinění vzneseného proti B. B. ohledně nepřátelství s Bohem a jeho nepřítomnosti u soudu, byl jmenovaný odsouzen a uniká trestu. V případě dopadení výše jmenovaného, ať ve dne či v noci a na jakémkoliv místě, neprodleně ho zatkněte a předvedte na tento úřad*“. Na konci překladu je poznámka překladatele, že „*obdržený výtisk obsahuje nesrovnatelnost u příjmení A. - v textu je uvedeno B.*“.

16. K potvrzení o křtu ze dne 8. 7. 2015 žalobce uvádí, že prokazuje věrohodnost tvrzení o tom, že konvertoval ke křesťanství. Pronásledování z důvodu konverze ze strany íránského státního aparátu a jeho strýce je přitom důvodem obav žadatele z návratu do země původu.
17. K potvrzení od křesťanské komunity v Mladé Boleslavi ze dne 21. 12. 2020 žalobce uvádí, že prokazuje věrohodnost tvrzení jeho matky o její konverzi.
18. K rozhodnutí britského soudu ve věci jeho sestry uvádí, že z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že jeho strýc, kterého zmiňoval již v řízení o první žádosti jako původce pronásledování, dlouhodobě utlačoval všechny členy rodiny.
19. Závěrem podání žalobce požádal o prodloužení lhůty pro dodání originálů dokumentů o 30 dnů. Dosud se mu totiž nepodařilo dokumenty získat. Proto zaslal žalovanému alespoň nafocené kopie. Této žádosti žalovaný vyhověl a stanovil lhůtu do 26. 4. 2021.
20. Žalobce následně dne 12. 4. 2021 sdělil, že dosud nepředložil originály dokumentů, neboť ztratil spojení se svým známým v zemi původu. Ten je nedostupný telefonicky i přes aplikaci Whatsapp. Neví, co se s ním stalo. Kontaktoval jiného známého, aby to zjistil, nyní čeká na informace od toho druhého známého.
21. Dne 28. 4. 2021 žalobce požádal o prodloužení lhůty pro dodání originálů dokumentů, neboť se mu nepodařilo známého dosud zkontaktovat. Nepodařilo se mu zkontaktovat ani manželku známého. Žalovaný žádosti vyhověl a prodloužil lhůtu do 26. 5. 2021.
22. Dne 28. 5. 2021 žalobce opět požádal o prodloužení lhůty. Zdůraznil, že předmětné dokumenty jsou již na území ČR. Známy je odeslal z Turecka, ale špatně vyplnil adresáta, neboť uvedl pouze město a ulici, nikoliv jméno žalobce. Žalobce si je proto nemůže vyzvednout na poště. K tomu předložil kopii zřejmě podacího lístku z turecké pošty (viz č. 1. 90 správního spisu). Žalobce bude situaci v následujících dnech řešit a bude žalovaného neprodleně informovat o vývoji situace. Dále uvedl, že přítel, který vyzvedl dokumenty na policii, byl policií zadržen.
23. Žalovaný do správního spisu založil zprávu OAMP ze dne 1. 4. 2021 „*Bezpečnostní a politická situace v zemi*“ (dále „zpráva OAMP“), část Všeobecné úřední zprávy o Íránu Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze dne 1. 2. 2021 (dále „Nizozemská zpráva“) a společnou zprávu Dánské imigrační služby a Dánské rady pro uprchlíky z února 2018 nazvanou „*Problematika soudů*“ (dále „Dánská zpráva“).
24. Dne 17. 6. 2021 žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 28. 6. 2021 se s poklady seznámila zmocněnkyně žalobce. K dotazu žalovaného na předložení originálů listin íránského soudu uvedla, že neví, kde se originály nyní nacházejí. Žalovaný stanovil lhůtu k předložení originálů listin do 8. 7. 2021.
25. Dne 8. 7. 2021 žalobce navrhl provedení doplňujícího pohovoru, při kterém by ještě jednou objasnil svůj azylový příběh. Současně požádal o opětované prodloužení lhůty k dodání listin, a to proto, že Česká pošta odmítla uloženou zásilku žalobci vydat a zásilka byla odeslána zpět do Turecka. Nyní se snaží zajistit její opětovné zaslání do ČR.

Komunikace s poštou v ČR i Turecku je zdlouhavá. Dále navrhl, aby žalovaný přihlédl k 14 zprávám o zemi původu uvedeným v přípisu.

26. Žalovaný prodloužil lhůtu k dodání originálů do 22. 7. 2021.

Napadené rozhodnutí

27. Dne 28. 7. 2021 žalovaný vydal shora označené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), kterým žádost označil za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

28. Žalovaný v jeho odůvodnění konstatoval, že jde o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný srovnal tvrzení žalobce z obou řízení. Prezentované obavy žalobce označil v řízení o jeho první žádosti za účelově vedené. Nyní žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti. Žalovaný nenašel důvod, pro který by měl své předešlé závěry revidovat, byť žalobce předložil tvrzení o tom, že je na něj vydán zatykač, což podpořil kopiemi čtyř dokumentů od Islámského revolučního tribunálu, datovaných po vydání rozhodnutí o jeho první žádosti. Dle žalovaného lze předmětná tvrzení o zatykači a předložené důkazy považovat za nové skutkové okolnosti (které se týkají stejného důvodu žádosti, jak byl uveden v předchozím řízení), nicméně na druhou stranu zastává žalovaný stanovisko, že tyto důkazy a tvrzení nesvědčí o tom, že by žalobci hrozilo pronásledování či vážná újma, neboť tyto skutkové okolnosti shledává celkově nevěrohodnými a důkazy neautentickými. Proto je nelze přijmout za nové skutečnosti nebo zjištění. Za nové skutečnosti lze přijmout pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. To všem není případ žalobce, neboť ten pokračuje v předkládání příběhu, ve kterém absentují jakékoliv náznaky věrohodnosti, z nichž nelze vyvozovat důvodnost jeho obav. Předkládané nové skutečnosti žalovaný označil za ryze účelově uvedené s cílem dosáhnout legalizace pobytu na území ČR.

29. Předložené čtyři dokumenty íránského soudu podle napadeného rozhodnutí neodpovídají informacím o zemi původu.

30. Žalobce doložil tři předvolání k soudu, ale dle Dánské zprávy je předvolání k soudu vystavováno většinou pouze jednou. Žalobce dále tvrdil, že dokumenty od soudu jsou ukládány u policie. Praxe popsána v Dánské zprávě je ale jiná. Stejně tak nelze akceptovat tvrzení, že by dokumenty předala policie jeho kamarádovi, neboť dle Dánské zprávy se předvolání doručuje příslušné osobě v písemné podobě soudním zřízencem (justičním poštovním doručovatelem), přičemž tyto dokumenty nejsou předávány neznámým osobám, ale jsou doručovány příbuzenstvu dotčené osoby. Soudní zřízenec přitom kontroluje jméno osoby a příbuzenský vztah. Tvrzení žalobce o způsobu převzetí písemností vyznívá naprosto nepřesvědčivě. Žalobce by navíc musel obdržet rozsudek íránského soudu, neboť v případě, kdy se obžalovaný k soudu nedostaví, je odsouzen v nepřítomnosti.

31. Dále z Nizozemské zprávy nevyplývá, že by byl někdo v předmětném období odsouzen pro přečin „nepřátelství k bohu“, jak je uvedeno v předloženém zatykáčím listu. Odsuzující rozsudky za trestný čin nepřátelství k bohu nejsou vynášeny ani vůči představitelům církví a konvertité nejsou za tento trestný čin vůbec stíháni.

32. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce při pohovoru (19. 3. 2021) uváděl, že na základě požadavku jeho zástupkyně vznesenému před 6 měsíci (tj. v září 2020) telefonoval v prosinci 2020 kamarádovi, aby se podíval do jeho poštovní schránky, ale při témž pohovoru žalobce uvedl, že to, že mu přišly nějaké dopisy, zjistil již před 6 měsíci (tj. v září, nikoliv v prosinci). Za absurdní žalovaný označil tvrzení žalobce, že mu kamarád vybíral schránku v naprosto cizím domě, který byl před třemi roky prodán. Dále žalovaný poukázal na značný časový odstup mezi tvrzenými skutky (před cca 8 lety) a předvoláními k soudu (2019–2020). Žalovaný také uvedl, že žalobce již v rámci řízení o jeho první žádosti tvrdil, že na něj byl vydán zatykač (v roce 2015) a že byl po domovní prohlídce obviněn. Za této situace označil žalovaný tvrzení o dalším zatykači za nevěrohodné a absurdní.
33. Dokumenty, které žalobce předložil, nelze dle žalovaného přijmout jako nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a zákona o azylu, protože jsou celkově nevěrohodné a odporují shromážděným informacím o zemi původu žalobce. Žalobce navíc dostal nadstandardní časový prostor k tomu, aby předložil originály čtyř listin od íránského soudu, ale bezvysledně. Žalovaný vyčkával více než sedm měsíců a opětovně prodlužoval stanovenou lhůtu s poučením, že po jejím uplynutí bude ve věci vydáno rozhodnutí, aniž mu žalobce originály nakonec doručil. Žalovaný pochybuje, že by originály dokumentů vůbec existovaly.
34. Kopie čtyř dokumentů od Islámského revolučního tribunálu jsou sice datovány po vydání prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, ale přesto je nelze přijmout jako nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a zákona o azylu, neboť v rámci správního řízení vyplynulo, že související skutkové okolnosti vyřčené žalobcem jsou celkově nevěrohodné a odporují shromážděným informacím o zemi původu. Přípustnost žádosti by mohla být založena jen novými skutečnostmi či zjištěními, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Žalobce ale ve svém případě pouze pokračuje v předkládání azylového příběhu, ve kterém absentují jakékoliv náznaky věrohodnosti. Podle žalovaného jsou ryze účelové a nejsou autentické, především nekorespondují s informacemi o zemi původu.
35. Z Dánské zprávy vyplývá, že se předvolání k soudu vystavuje v případě většiny trestních řízení jen jednou, ve výjimečných případech může být obviněný zatčen i bez předvolání. Postup doručování prostřednictvím uložení u policie, který popisuje žalobce, považuje žalovaný za nepravdivý, podle Dánské zprávy v praxi vůbec nefunguje. Dokumenty se doručují pouze příslušné osobě v písemné formě, nejsou předávány cizím osobám, ale jsou případně doručovány příbuzenstvu; soudní zřízenec přitom kontroluje jméno adresáta a příbuzenský vztah. Naprosto nepřesvědčivě působí i tvrzení, že zatykač a předvolání pro žalobce převzal jeho přítel ze stejné skupiny křesťanských konvertitů, která má být podle žalobce stíhána. Žalovaný považuje za absurdní, že by přítel žalobce vybíral schránky v cizím domě.
36. Z nekvalitních kopií dokumentů pořízených mobilním telefonem vyplývá, že měl být již vydán rozsudek, ten ale žalobce nepředložil. Žalovaný odkazuje v této souvislosti i na Nizozemskou zprávu, z níž vyplývá, že se neukládají tresty smrti z důvodu konverze, apostáze či rouhání. Žalovaný konstatoval, že rozsudky odsuzující za nepřátelství k bohu íránské soudy vůbec nevynášejí a konvertité nejsou na základě těchto přečinů vůbec

stíhání. Vedle toho tvrzení žalobce o zadržení před osmi lety bylo v minulém řízení znevěrohodněno. Je také značně nepravděpodobné, že by se žalobce ocitl v zájmu íránské veřejné moci, když se cca šest let nenachází na území Íránu a tvrzený problém s konverzí se odehrál cca před osmi lety.

37. Žalobce rozporně uvádí časové i jiné údaje. Například během pohovoru v březnu 2021 sdělil, že sedm z deseti souvěrců bylo zadrženo a uvězněno, což nemohl sdělit dříve než před šesti měsíci. Během pohovoru v únoru 2019 ale uvedl, že ostatní souvěrci byli zatčeni ještě před jeho odjezdem do Turecka. Ze správního spisu žalovaného vyplývá, že žalobce žil před odjezdem z vlasti v Teheránu, kde s matkou prodali i dům. Žalobcem předložené soudní dokumenty ale uvádí jeho adresu v Šírázu. Tato adresa měla být přitom dle žalobce adresou prodaného domu.
38. Co se týče rozhodnutí britského soudu ve věci sestry žalobce, žalovaný konstatoval, že bylo vyhlášeno dne 25. 5. 2018. Žalobce měl tedy prokazatelnou možnost jej doložit po celou dobu předchozího řízení vedeného od 27. 1. 2019 do 17. 6. 2019. O tom, že byl jeho sestře přiznán status uprchlice, koneckonců v předchozím řízení dne 14. 2. 2019 i vypovídal. Obdobně ohledně křestního listu sám žalobce při pohovoru dne 19. 3. 2021 potvrdil, že jej mohl doložit již v předchozím řízení, ale nepovažoval to za důležité. K předloženému potvrzení křesťanské komunity z Mladé Boleslavi, žalovaný uvedl, že se jedná o dokument týkající se jiné osoby, matky žalobce.
39. K námitce neprovedení doplňujícího pohovoru žalovaný připomíná, že jde o druhou žádost žalobce o mezinárodní ochranu a v jeho případě považuje za bezúčelné, aby měl žalobce další možnost reprodukovat svůj azylový příběh, když má žalovaný veškeré informace k dispozici a prokázal žalobcovu celkovou nevěrohodnost. To se prokázalo již v předchozím pravomocně ukončeném řízení, což potvrdil i soudní přezkum Krajským soudem v Hradci Králové a NSS.
40. Námitky žalobce k tlumočení jsou podle žalovaného vágní a irelevantní. Žalobce měl své nespokojení s tlumočením dát najevo již během pohovoru, případně neměl podepisovat na každé straně protokolu prohlášení o tom, že s ním byl seznámen a že s protokolem souhlasí, ale měl uvést, které části jeho projevu byly tlumočeny chybně.
41. Co se týče 14 zpráv předložených žalobcem bez dalšího odůvodnění, proč by je měl žalovaný použít, žalovaný je nenechal přeložit, protože sám z úřední činnosti nashromáždil dostatečné množství materiálů týkajících se země původu žalobce, ke kterým žalobce žádné vyjádření ani námitky nevznsl. Žalovaný přitom nepovažuje azylový příběh žalobce za věrohodný a prokázaný, není proto nutné a v zásadě ani možné jakékoliv informace podrobit komparaci.

Shrnutí žaloby

42. Žalobce úvodem žaloby obecně odkazuje na řadu ustanovení právních předpisů, které měl žalovaný porušit, aniž tato tvrzení dále rozvádí s výjimkou následujících podrobnějších námitek.
43. Žalobce je v první řadě přesvědčen, že existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně podle § 14a zákona o azylu, přičemž tyto

důvody žalovanému sdělil svou konzistentní a přesvědčivou výpověď. Žalovaný neměl řízení vůbec zastavit a žádost označit za nepřijatelnou.

44. Žalobce dále rekapituluje svůj azylový příběh. Konvertoval ke křesťanství, z toho důvodu byl pronásledován. Působil v hudební skupině, která hrála na náboženských setkáních. V roce 2012 byl z tohoto důvodu na 16 dnů uvězněn. Tehdy při opakovaných výsleších uváděl, že se zúčastnil setkání pouze jako hudebník, zatajil svou konverzi a policie ho pustila. Po propuštění se ale necítil v Íránu bezpečně, začal organizovat své vycestování a po několika měsících odjel do Turecka. Také mu hrozilo pronásledování ze strany jeho strýce, vysoce postaveného úředníka Pasdaránů, který je náboženským fanatikem. Před dvěma lety byli zadrženi a uvězněni členové zmíněné křesťanské náboženské skupiny, na jejíž setkání docházel i žalobce. Od té doby ho hledá policie, obesílá ho s předvoláním k soudnímu jednání a se zatýkáčím rozkazem. Někdo z lidí z křesťanské komunity zřejmě uvedl jméno žalobce při výslechu, proto ho teď hledají jako konvertitu.
45. Žalovaný označil žalobce za nevěrohodného a na základě toho označil za nevěrohodné i čtyři nové dokumenty, kterými žalobce doložil svou druhou žádost o mezinárodní ochranu. Tyto dokumenty nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v prvním řízení, protože se o nich dozvěděl v prosinci 2020. Žalobce doložil nové dokumenty, které prokazují, že se o něj znovu zajímá policie, byl předvolán k soudnímu jednání a byl na něj vydán příkaz k zatčení. Z těchto dokumentů je podle žalobce patrné, že by byl v Íránu pronásledován z náboženských důvodů, z čehož má žalobce strach. Pronásledování mu hrozí nejen ze strany státu, ale i ze strany strýce, který navíc pro stát pracuje.
46. Označil-li žalovaný žalobce za nevěrohodného, nijak neobjasnil, jakým způsobem postupoval. Žalobce v této souvislosti podrobně odkazuje na odbornou literaturu a jiné prameny k indikátorům věrohodnosti výpovědi žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný se ani nezabýval faktory, které by mohly výpověď žalobce zkreslit. Podle žalobce to vypadá, že si žalovaný každou nesrovnalost vysvětluje tak, že si žalobce vymýšlí. Z judikatury k rozhodování na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu přitom vyplývá, že závěry o nevěrohodnosti žadatelů o mezinárodní ochranu musejí být podloženy konkrétními důkazy a informacemi a nemohou vycházet ze subjektivních spekulativních úvah a vlastních hypotéz žalovaného.
47. Žalobce se dále podrobně věnuje jednotlivým rozporům, které podle něj vytvořil žalovaný a ze kterých dovozuje žalobcovu nevěrohodnost.
48. Žalovaný žalobci vyčítá, že nepředložil rozsudek o odsouzení v nepřítomnosti, ačkoliv ze zatýkáčeho rozkazu vyplývá, že k tomu mělo dojít. Podle žalobce ale ze zatýkáčeho rozkazu nevyplývá, že již byl vydán ve věci rozsudek (a žalobce o tom ani nemá žádné informace), ale pouze to, že má být předveden k jednání, protože se k soudu nedostavil sám.
49. Žalovaný zpochybňuje dobu, kdy se žalobce o zaslaných předvoláních dozvěděl. Podle žalovaného žalobce během pohovoru tvrdil, že na radu své právničky před cca šesti měsíci telefonoval cca před třemi měsíci (tj. v prosinci 2020) svému příteli, aby se podíval do poštovní schránky. Pak měl uvádět, že se o dopisech dozvěděl už před šesti měsíci. Žalobce přitom trvá na tom, že se o dopisech dozvěděl až v prosinci 2020, poté co kontaktoval

přítele. K tomuto nedorozumění došlo během tlumočení, proti kterému žalobce v průběhu pohovoru protestoval. Žalovaný dále rozporoval, že by soud zasílal předvolání žalobci na adresu starého bydliště. Žalobce vysvětluje, že jeho matka tajně prodala nemovitost, kde bydleli, aby se to nedozvěděl strýc žalobce. Nikde ale svou starou adresu neodhlašovali a nepřihlašovali se na adresu novou. Je proto naopak logické, že soudy budou doručovat na poslední známou adresu žalobce.

50. Co se týče odstupu mezi uvězněním žalobce v roce 2012 a jeho pronásledováním v současné době, nad kterým se žalovaný podivuje, žalobce vysvětluje, že policie v době jeho uvěznění nevěděla, že je konvertitou. Žalobce tehdy tvrdil, že na setkání pouze hudebně doprovázel, ale nebyl členem náboženské skupiny. V roce 2019 bylo z této skupiny uvězněno sedm lidí. Podle žalobce je pravděpodobné, že někdo z nich zmínil žalobcovo jméno, proto následovalo předvolání k soudu. Žalobce dodává, že od roku 2018 se situace konvertitů v Íránu značně zhoršila, drasticky se zvedl počet pronásledování křesťanů. S křesťany se v Íránu zachází jako s nepřáteli státu. Pokud by žalovaný vyvinul úsilí, aby zjistil skutečnou situaci v Íránu, nemusel by se pozastavovat nad tím, proč se o žalobce státní orgány zajímají intenzivně až v posledních letech.
51. Teze žalovaného o tom, že v Íránu nejsou konvertité popravováni, je chybná. Z informací ze zpráv o žalobcově zemi původu vyplývá, že konvertité jsou odsuzováni za politické zločiny (kam spadá i konverze) a za které hrozí trest smrti, který je v Íránu masivně vykonáván. Konvertité jsou často zatýkáni po nařčení z ohrožování národní bezpečnosti. Konverze je současně trestným činem dle náboženského práva šaría, za který hrozí trest odnětí svobody v délce pět a více let pro ženy, nebo dokonce trest smrti pro muže. Ze zprávy Rady pro lidská práva OSN sice vyplývá, že v roce 2019 počet vykonaných poprav klesl (což je ale dáno přijetím zákona, který omezil ukládání trestu smrti za drogové zločiny), ale nadále jsou ukládány a vykonávány tresti smrti. Podle Amnesty International byl v roce 2018 Írán druhým státem s nevyšším počtem vykonaných poprav a současně zemí s absolutní jednou třetinou počtu poprav na světě. V roce 2020 nadto Írán zrušil možnost uvádět v kolonce pro náboženství v občanských průkazech možnost „jiné“. Ve stejném roce dále eskalovalo pronásledování křesťanů, zejména těch konvertovaných. Proto podle žalobce žalovaný selhal ve zjištění skutkového stavu v potřebném rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Závěrem žaloby poukazuje žalobce na statistiky, z nichž dovozuje, že žalovaný je vůči žadatelům o mezinárodní ochranu z Íránu systémově podjatý a Česká republika je země s nejnižším procentem úspěšných žadatelů z Íránu z celé EU.
52. Žalobce namítá i procesní pochybení žalovaného spočívající v nezákonném ustanovení tlumočníka a v nezákonném odmítnutí nových důkazů. Žalobce tvrdí, že s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka perského jazyka, který ale není zapsán v seznamu soudních tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti. Podle žalobce jde o hrubé procesní pochybení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ustanovit tlumočníka, který není zapsán ve zmíněném seznamu, je možné pouze výjimečně za podmínek stanovených § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Správní orgán má povinnost před takovým ustanovením tlumočníka zkoumat, zda jsou naplněny zákonné předpoklady pro takový postup. Žalovaný tuto povinnost nerespektoval a nijak nezdůvodnil, proč tak postupoval. Ustavený tlumočník pocházel z Afghánistánu a hovořil afghánskou perštinou (*dari*), která se liší od íránské

perštiny (*farsi*), kterou mluví žalobce. Žalobce nesouhlasí s tím, že měl nesouhlas s tlumočením sdělit už při pohovoru nebo neměl podepisovat protokol. Žalobce totiž během pohovoru tlumočnickovi řekl, že mu nerozumí. Na to pracovník žalovaného reagoval dotazem na tlumočnicka, zda rozumí žalobci, ten souhlasil a pohovor pokračoval. Žalovaný v této situaci zjevně nechtěl pohovor ukončit, protože již byl zorganizován a bylo třeba jej dokončit. Žalobce ale nebyl poučen o svých právech, nevěděl, že má právo protokol nepodepsat. Podepsal jej, protože k tomu byl vyzván. Žalobce odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 1 Az 5/2021-79, který zrušil jiné rozhodnutí žalovaného také proto, že nebyl řádně ustanoven tlumočnick; jednalo se dokonce o stejného tlumočnicka jako v jeho věci. Rovněž veřejný ochránce práv ve své zprávě ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ, upozornil na to, že žalovaný opakovaně ustanovil tlumočnickem osobu, která není zapsaná do seznamu tlumočnicků, aniž řádně posoudil splnění podmínek podle § 24 zákona o znalcích a tlumočnících. Tlumočení je podle žalobce zásadní, protože žadatelé o mezinárodní ochranu často nemají jiné důkazy na podporu svých tvrzení než vlastní výpověď.

53. Žalobce doložil tři předvolání a jeden příkaz k zatčení, které žalovaný nezákonně odmítl. Žalovaný nezdůvodnil, proč by měly být dokumenty neautentické. Na dokumentech jsou osobní údaje žalobce, nelze zpochybnit, že se ho týkají, nelze zpochybnit ani jejich obsah. Žalovaný žalobci vyčítá, že nepředložil originály dokumentů. Podle žalobce ale nemůže být nepředložení originálů důvodem pro neakceptování těchto důkazů. Žalobce vyvinul k získání originálů listin velké úsilí. Dokumenty putovaly z Íránu do Turecka, poté do České republiky. Přítel mu je zaslal na adresu do Mladé Boleslavi na třídu T. G. Masaryka, ale neuvedl na obálce jméno žalobce, protože se domníval, že adresátem má být právě T. G. Masaryk. Žalobce se pokusil na poště zásilku získat, ale pošta mu ji nevydala a poslala ji zpět do Turecka. Žalobce vysvětlil, jakým způsobem se k listinám dostal jeho přítel; tedy že dva dopisy přítel žalobce našel ve schránce domu, kde dříve žalobce bydlel (která byla otevřená), a zbylé dva získal díky úplatku od policie, která je měla u sebe jako nevyzvednuté zásilky. Žalobce nikdy netvrdil, že by tento přítel byl ze stejné skupiny stíhaných spoluvěřících; studoval s nimi hudbu, ale nepraktikoval víru. Pokud je v protokolu něco jiného, je to způsobeno nedorozuměním s tlumočnickem. Také argumentace, že je ve většině trestních řízení předvolání k soudu vystaveno pouze jednou, nesvědčí proti autenticitě listin. Sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že záleží na druhu případu, zda soudce vystaví nové předvolání.

Vyjádření žalovaného

54. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalovaný shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a vzal při rozhodování v potaz skutečnosti tvrzené žalobcem v průběhu řízení. Své rozhodnutí patřičným způsobem odůvodnil. Žadatel musí v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany unést břemeno tvrzení a současně musí být výpověď žadatele věrohodná. K významu poskytování úplných a věrohodných informací existuje bohatá judikatura, na tu žalovaný v jím citovaných příkladech odkazuje. Podle žalovaného ale žalobce tento předpoklad nenaplnil, ačkoliv ho žalovaný v průběhu řízení, mimo jiné, poučil o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se o skutečnostech svědčících o nepřesvědčivosti žalobcových tvrzení zabývá.

55. Podle žalovaného měl žalobce nadstandardní časový prostor pro obstarání originálů materiálů, jimiž se snažil svá tvrzení doložit. Vysvětlení, kterými žalobce odůvodňoval jejich nedodání do spisu ani v opakovaně prodlužovaných lhůtách, považuje žalovaný jednak za kuriózní a nepřesvědčivá, jednak podle něj korespondují s původními závěry v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; na tu se žalobce pokouší svoji novou žádostí navázat.
56. Závěry žalovaného jsou věcně správné a nelze je zpochybnit odkazem na procesní vady. Směrem k vytýkaným vadám v tlumočení žalovaný připomíná, že protokol o pohovoru, který se konal dne 19. 3. 2021, žalobce vlastním podpisem potvrdil své konstatování, že tlumočnickovi bez problému rozumí; také podepsal každou stranu protokolu, aniž vznesl jakékoliv připomínky. Též na dotaz v závěru pohovoru, zda má nějaké námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí, reagoval odmítnutím. Podle žalovaného proto výhrady vůči tlumočení působí účelově a neopodstatněně, nadto za situace, kdy žalobce nebyl v předešlém řízení schopen přesvědčivě a věrohodně prezentovat skutečnosti týkající se jeho osoby. Žalobce byl v řízení zastoupen; ačkoliv u pohovoru jeho zástupce nebyl, s tím ale žalobce výslovně na dotaz žalovaného souhlasil. Námitky mohl nicméně žalobce vznést kdykoliv poté, nikoliv až v žalobě, kterou se snaží konstruovat důvody, kterými by mohl zvrátit opakovaný nepříznivý výsledek řízení.

Replika žalobce

57. Žalobce v replice zopakoval, že věrohodně vysvětlil, proč se mu nepodařilo získat originály listin vydaných íránským soudem. Žalobce důkazy předložil vyfocené a je z nich zřetelně patrné, co je jejich obsahem a že se týkají žalobce. Žalovaný podle něj přesvědčivě nezdůvodnil, proč dokumenty považuje za neautentické.
58. K tomu, že podepsal protokol z pohovoru, žalobce opakuje, že mu dal pohovorista přímý pokyn k podpisu. Protokol byl zpětně tlumočen stejným tlumočnickem jako pohovor, v rámci kterého žalobce výslovně upozorňoval, že mu nerozumí; to pohovorista nerespektoval a pokračoval v pohovoru. Protokol je sepsán v českém jazyce, není možné, aby si byl žalobce stoprocentně jistý, že je vše zapsáno tak, jak probíhalo během pohovoru. Žadatelé jsou při pohovorech zcela závislí na osobě tlumočníka. Dotaz, zda žalobce tlumočnickovi rozumí, položil pohovorista ještě před začátkem pohovoru – což je běžná praxe žalovaného –, tedy ještě předtím, než mohl žalobce zjistit, že mu nerozumí.

Jednání před soudem

59. Při ústním jednání konaném dne 6. 6. 2022 účastníci setrvali na svých stanoviscích.
60. Zástupkyně žalobce dodala, že v žalobě žalobce vyvrátil všechny tvrzené nesrovnalosti, na kterých stojí napadené rozhodnutí. Zopakovala, že žalobce ve správním řízení nerozuměl tlumočnickovi, což bylo příčinou rozporů, na které poukazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zprávy o zemi původu jasně ukazují, co hrozí osobám, které konvertovaly ke křesťanství a vrátily se do Íránu. K dotazu soudu zástupkyně uvedla, že zásilku s originály dokumentů zaslaných z Turecka se dosud nepodařilo získat. Sám žalobce uvedl, že je již 7–8 let mimo Írán a je z toho unavený. Kdyby se mohl vrátit, tak by se vrátil, protože nemá

zájem trávit tolik let mimo domov. Ví ale, že kdyby se vrátil, tak by byl zabit či uvězněn. Jedním z důvodů je fakt, že někteří členové jeho rodiny jsou příslušníci armády, kteří pro něj představují nebezpečí a sledují jej. Druhým důvodem jsou politické důvody, neboť je hudebník a v Íránu hrál v utajení hudbu.

61. Žalovaný zdůraznil, že žadatel již jednou žádal v ČR o mezinárodní ochranu, přičemž důvody, pro které žalovaný mezinárodní ochranu neudělil, byly aprobovány krajským soudem i NSS.
62. Zástupkyně žalobce při jednání předložila úryvky ze tří aktuálních zpráv o Íránu, týkající se postavení tamních náboženských menšin a svobody projevu, které podle ní prokazují, že v případě návratu by žalobci hrozilo pronásledování a násilí.

Posouzení věci krajským soudem

Přípustnost žaloby a relevantní právní úprava a judikatura

63. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
64. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany.
65. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
66. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
67. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Obdobně NSS (i s přihlédnutím ke směrnici

Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).

68. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, NSS připomněl, že „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“.
69. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.
70. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřipustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se tak soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřipustné. Soud neposuzuje, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-38, odst. 16).

Vypořádání žalobních námitek

71. Soud nejprve předesílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů žalovaný přistoupil k zastavení řízení. Napadené rozhodnutí je v rozsahu nezbytném pro soudní přezkum dostatečně odůvodněno. Je z něj zejména zřejmé, že žalovaný považoval uváděné okolnosti týkající se vydání zatykače a předvolání k íránskému soudu za nové oproti předchozímu řízení, ale shledal, že tyto důkazy a je doprovázející tvrzení nesvědčí závěru, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy, neboť předložené důkazy jsou neautentické a doprovázející tvrzení nevěrohodná. Tento svůj závěr opřel o několik okolností, s řadou z nichž žalobce v podané žalobě polemizuje.
72. K tomu soud nejprve obecně uvádí, že pokud ob stojí závěr žalovaného, že íránské státní orgány žádné takové dokumenty nevydaly, a žalobcem předložené kopie tedy nejsou autentické, logicky ob stojí navazující závěr žalovaného, že tyto uměle vytvořené či pozměněné fotokopie nic nedokládají a nemohou tedy ani nasvědčovat závěru, že by

žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Pak by výrok o zastavení řízení opírající se o § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona o azylu obstál. Naopak pokud by nebylo vyvráceno, že takové dokumenty iránské soudní orgány skutečně vydaly, nepochybně by jednalo o nové skutečnosti či zjištění, které by založily přípustnost opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Úkolem soudu při přezkumu napadeného rozhodnutí v tomto řízení je proto zejména posoudit, zda důvody, na základě nichž žalovaný přijal závěr o neautentičnosti nově předložených listin, resp. jejich kopií, tento závěr žalovaného ospravedlňují.

73. Soud se proto věnoval jednotlivým dílčím důvodům, o které žalovaný opřel svůj závěr, tak jak byly postupně prezentovány v napadeném rozhodnutí. Ty přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

Rozpor v počtu předvolání zasílaných obviněným v Íránu

74. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že čtyři předložené kopie dokumentů, které mají pocházet od Islámského revolučního tribunálu, nekorespondují se zprávami o zemi původu.
75. Žalovaný zaprvé konkrétně poukázal na to, že žalobce měl obdržet tři předvolání k soudnímu jednání v Íránu, ale dle Dánské zprávy je předvolání zpravidla vystaveno pouze jednou. Žalobce v žalobě kontruje, že skutečnost, že ve většině trestních věcí je předvolání vystavováno jednou, neznamená, že právě v případě žalobce nemohlo být vystaveno vícekrát.
76. Relevantní pasáž Dánské zprávy zní takto: „Podle anonymního analytika bude předvolání vystaveno pouze jednou v případě občanskoprávních žaloba a v případě většiny trestních řízení. Západní velvyslanectví uvedlo, že to, zda soudce vystaví nové předvolání, závisí na druhu případu. (...) Jeden anonymní právní zdroj konstatoval, že v některých případech, například v ožehavých politických případech a případech týkajících se národní bezpečnosti, může být obviněný zatčen bez předvolání. Tento zdroj dodal, že Revoluční soud se nemusí nutně řídit zákonnými postupy pro předvolání a nemusí tyto postupy nutně dodržovat“.
77. Dle soudu tato zpráva nevylučuje skutkovou verzi, že v případě trestního řízení může být předvolání vystaveno vícekrát. Dle citované zprávy to závisí „na druhu případu“, přičemž není dále konkretizováno, v jakém „druhu případů“ se předvolání zasílá vícekrát a kdy nikoliv. Nelze tak vyloučit, že též v případě žalobce mohlo být předvolání zasíláno vícekrát. Nadto předložené dokumenty měl vydat „Islámský revoluční tribunál Írán“ a ve zprávě se uvádí, že revoluční soud se nemusí těmito postupy pro předvolání řídit a dodržovat je. Tato argumentace žalovaného tedy nezpochybňuje autentičnost předložených soudních dokumentů.

Způsob doručování soudních písemností v Íránu

78. Dále žalovaný shledal nesoulad mezi Dánskou zprávou a tvrzením žalobce ohledně toho, jak se dostal k těmto čtyřem dokumentům. Za nepravdivé žalovaný označil tvrzení žalobce, že soudní písemnosti jemu určené byly uloženy u policie a že je vyzvedl jeho

kamarád. Žalovaný z Dánské zprávy vyčetl, že takto soudní doručování v Íránu vůbec nefunguje a že předvolání nejsou předávána neznámým osobám, ale případně příbuzenstvu předvolávaného. Žalobce proti tomu namítá, že není nepravděpodobné, že by mu tamní úřady doručovaly na poslední známou adresu, ostatně děje se tak i v České republice. Předvolání byla jeho příteli předána policií, protože je uplatil.

79. Žalobce při pohovoru uvedl, že se jej jeho právní zástupkyně ptala, zda má nějaké dokumenty od íránských úřadů. Proto požádal kamaráda v Íránu, aby se podíval do poštovní schránky žalobce a našel tam dva dopisy od íránského soudu. Pak šel ten samý kamarád na policii, kde získal za úplatek zbylé dvě soudní písemnosti adresované žalobci.
80. V Dánské zprávě je k doručování uvedeno následující: *„Obecně bude předvolání doručeno příslušné osobě v písemné podobě. Doručování předvolání provede soudní zřízenec. Zdroj vysvětlil, že soudní zřízenec je justiční poštovní doručovatel, který doručuje soudní písemnosti. Pokud se osoba, která byla předvolána, nenachází na své adrese a žije se svými rodiči nebo příbuznými, bude předvolání doručeno rodičům nebo příbuzným soudním zřízencem, který zkontroluje jméno dotyčné osoby a příbuzenský vztah mezi těmito dvěma jedinci. Pokud soudní zřízenec na adrese nikoho nenalezne, bude předvolání vyvěšeno na dveře poté, co bylo podepsáno soudním zřízencem. Pokud není adresa dotyčné osoby známa, bude předvolání uveřejněno v celostátních novinách a tím bude považováno za doručené. Předvolání může být také doručeno na pracoviště dotyčné osoby. V tomto případě bude doručeno personálnímu oddělení“.*
81. Soud dává žalovanému za pravdu v tom, že z Dánské zprávy vyplývá obecně jiný postup při doručování, který nekoresponduje s tvrzeními žalobce. Ve zprávě není zmínka o tom, že by se soudní písemnosti nechávaly ve schránce či že by se ukládaly na policii. V případě nepřítomnosti adresáta a jeho příbuzných, je předvolání vyvěšováno na dveře. Žalobce sice v žalobě vysvětluje, že známý policii uplatil, aby mu listiny uložené na policii předala, ale z citované zprávy nevyplývá, že by se tímto způsobem vůbec listiny na policii ukládaly. Současně žalobce citovanou pasáž Dánské zprávy nijak nezpochybnil či konkrétně nepoukázal na jiný dokument (např. jinou zprávu o zemi původu), z které by vyplýval způsob doručování soudních písemností korespondující s jeho tvrzeními.

*Pochybnosti, že by se jiný stíhaný konvertita dostavil na policii
a tam získal soudní dokumenty týkající se žalobce*

82. V této souvislosti žalovaný též zpochybnil jako nepřesvědčivé tvrzení žalobce, že policii za tímto účelem navštívil jeho kamarád, který je taktéž stíhaným konvertitou ze stejné skupiny stíhaných souvěrců. Žalobce v žalobě oponuje, že nešlo o kamaráda, který by s ním praktikoval víru, ale o přítele z hudební skupiny. Pokud je v protokolu něco jiného, došlo zřejmě k nedorozumění s tlumočníkem.
83. Protože v této dílčí otázce jde i o námitku nesprávného tlumočení odpovědi žalobce při pohovoru konaném dne 19. 3. 2021, soud se nejprve vyjádří k výhradám žalobce vůči tlumočení pohovoru.
84. Žalobci byl v den konání pohovoru jako tlumočník pan Del Kajumi s odkazem na § 26 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích. Předchozí zákon č. 36/1967 Sb., s kterým žalobce operuje v žalobě, byl zrušen s účinností

od 1. 1. 2021 (§ 49 zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech). Ustanovení § 24 zákona č. 36/1967 Sb., které bylo podle žalobce porušeno, ale v zásadě odpovídá § 26 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb. Podstata výhrad žalobce vůči ustanovení tlumočnicka, který není zapsán v seznamu tlumočnicků, je tak zřejmá, přestože žalobce odkazuje na právní předpis, který byl v předmětné době již neúčinný.

85. Podle § 26 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb. orgán veřejné moci může výjimečně ustanovit k provedení tlumočnického úkonu i jinou osobu, která není zapsána do seznamu tlumočnicků a překladatelů pro daný jazyk, má potřebné odborné znalosti pro to, aby provedla tlumočnický úkon, a vyslovila se svým ustanovením souhlas, pokud pro daný jazyk není zapsán žádný tlumočnick, nebo žádný tlumočnick zapsaný v seznamu tlumočnicků a překladatelů nemůže tlumočnický úkon provést, nebo by provedení tlumočnického úkonu tlumočnickem zapsaným do seznamu tlumočnicků a překladatelů bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo obtížemi.
86. Žalovaný v ustanovení tlumočnicka ze dne 19. 3. 2021 ani v jiném dokumentu založeném ve správním spise nevysvětlil, která z těchto tří alternativně stanovených zákonných podmínek pro ustanovení tlumočnicka, který nebyl v předmětné době zapsán v seznamu, podle něj byla splněna (a dodatečně nevysvětlil a nedoložil splnění některé z těchto podmínek ani v tomto soudním řízení). Nelze tak ověřit, že podmínky pro postup podle citovaného ustanovení byly splněny a že tedy žalovaný žalobci ustanovil tlumočnicka nezapsaného v seznamu v souladu se zákonem. Zapisování tlumočnicků do seznamu přitom není pouhou formalitou, ale předpokladem pro zapsání tlumočnicka je splnění řady povinností a doložení řady náležitostí, které mají ve svém důsledku vést k zaručení určitého standardu kvality všech zapsaných tlumočnicků (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 1 Az 5/2021-79, odst. 51). Dle soudu se tak nepochybně jedná o procesní vadu správního řízení. To ještě bez dalšího není důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť k tomu lze přistoupit, pouze pokud by následkem této procesní vady mohlo být vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Případné námitky vůči překladu ze strany nezapsaného tlumočnicka je však za takové situace brát obzvláště vážně.
87. K samotné žalobní námitce, že jeho kamarád nebyl v Íránu stíhaným konvertitou, soud zjistil, že dle protokolu ze dne 19. 3. 2021 žalobce na dotaz, zda byl zmíněný kamarád také ze skupiny, která konvertovala, odpověděl „trochu, ale také byl v naší skupině“. Dále uvedl, že neví, proč ten kamarád neměl takové problémy jako ostatní. Doplnil, že kamarád nebyl při jejich schůzkách tak aktivní, měl na starosti zvuk.
88. Soud dává v tomto ohledu žalobci za pravdu, že při pohovoru jednoznačně netvrdil, že by byl zmíněný kamarád taktéž konvertitou, tím méně stíhaným. Pokud měl žalovaný odpověď „trochu, ale také byl v naší skupině“ za nejasnou (což by bylo pochopitelné), měl při pohovoru žalobce vést k jasnější odpovědi na položenou otázku. Pokud tak neučinil, nemůže v napadeném rozhodnutí nejasnou odpověď žalobce interpretovat v neprospěch žalobce (a to tím spíše, že pochybil při ustanovení tlumočnicka a žalobce v tomto bodě poukazuje na možné nedorozumění s tlumočnickem), a následně z této své interpretace dovozovat žalobcovu nevěrohodnost. Soud dodává, že pokud jeho kamarád nebyl stíhaný a neměl problémy jako žalobce (jak žalobce uváděl již při pohovoru), nelze bez dalšího vyloučit, že by se neobával dostavit se na policejní stanici a tam se dotázat na případné

zásilky adresované žalobci (nicméně viz výše k otázce ukládání soudních písemností na policejní stanici). Každopádně žalovaný tuto verzi zpochybnil i na základě toho, že šlo o taktéž stíhaného konvertitu. To ale neodpovídá odpovědi žalobce dle protokolu o pohovoru.

Doba předvolávání k soudnímu jednání v Íránu

89. Žalovaný dále upozornil, že dle Dánské zprávy doba určená pro vystavení předvolání, jeho obdržení a konání soudního přelíčení činí dva týdny až jeden měsíc. Ve světle tohoto je „značně nepřesvědčivé a nepravděpodobné“, že by žalobce byl opakovaně předvoláván s vytrvalostí od listopadu 2019 do května 2020, aniž by kdy došlo k soudnímu přelíčení.
90. V tomto ohledu soud nenachází v žalobě konkrétní oponenturu. Nicméně pokud soud výše připustil, že není vyloučeno zaslání vícero předvolání íránským soudem, neshledává nic pochybného na tom, že by bylo zaslání tří předvolání postupně realizováno v době přibližně šesti měsíců. V Dánské zprávě je k tomu uvedeno následující: „*Západní velvyslanectví delegace informovalo, že doba určená pro vystavení předvolání, jeho obdržení a konání soudního přelíčení činí dva týdny až jeden měsíc.*“ To ale neznamená, že v situaci, kdy si nikdo zásilky nepřebíral, nemohly být mezi jednotlivými předvoláními časové prodlevy (ať už z důvodu pasivity tamního soudu či činění jiných úkonů v řízení).

Nepředložení rozsudku vydaného íránským soudem

91. Žalovaný dále žalobci vyčetl, že nedoložil rozsudek, který musel být s ohledem na předložený „mobilní zatýkácí list“ vydán. K tomu žalobce namítá, že informace o odsouzení v nepřítomnosti ze zatýkácího rozkazu nevyplývá. Zatýkácí rozkaz znamená, že žalobce má být k soudu předveden, protože se sám k soudu nedostavil. Žalobce nedisponuje žádnou informací ohledně vydání rozsudku.
92. Dle soudu z předloženého mobilního zatýkácího listu skutečně plyne, že osoba, na kterou byl vydán tento zatýkácí list, byla odsouzena. Píše se totiž v něm: „*Všem policejním jednotkám Velkého Teheránu a dalších provincií: V souladu s rozsudkem vydaným Islámským revolučním tribunálem na základě obvinění vzneseného proti B. B. ohledně nepřátelství s Bohem a jeho nepřítomnosti u soudu, byl jmenovaný odsouzen a uniká trestu. V případě dopadení výše jmenovaného, ať ve dne či v noci a na jakémkoliv místě, neprodleně ho zatkněte a předvedte na tento úřad.*“ Soud nepřehlédl, že listina trpí vnitřním rozporem, kdy je v části „*jméno a příjmení*“ uvedeno jméno a příjmení žalobce, v odůvodnění se ale píše o obvinění proti B. B.. Tato nesrovnalost ještě bez dalšího nezakládá nevěrohodnost předložené listiny, protože nelze vyloučit, že jde o drobnou písařskou chybu při sepisu předmětného zatýkácího listu tamními úřady (podle překladatele zatýkácího rozkazu je rozdíl jen u příjmení – žalobce je A. a v textu je B.). Ostatně ani žalovaný z této nesrovnalosti nic nedovožoval. K námitce samotné pak soud uvádí, že i když ze zatýkácího listu vyplývá, že byl ve věci vydán odsuzující rozsudek, nelze žalobci rozhodně vytýkat, že jej žalovanému nepředložil. Z toho, že se žalobce dle svých slov dostal ke kopiím čtyř dokumentů od tamního soudu, nelze automaticky usuzovat, že se dostal též k rozsudku, který měl být vydán; tím spíše, když žalobce popsal poměrně trnitou cestu, jak se k předloženým dokumentům dostal. Žalovaný tak bez opory ve správním spise tvrdí, že

žalobci musel být rozsudek doručen a vytýká mu, že jej nepředložil, ačkoliv žalobce nikdy netvrdil, že by rozsudek obdržel či že vůbec věděl o jeho vydání.

Stíhání za nepřátelství k Bohu

93. Dále žalovaný spatřuje nevěrohodnost předložených soudních dokumentů v tom, že předložený mobilní zatýkácí rozkaz obsahuje informaci o vydání rozsudku ve věci *nepřátelství s Bohem*, přitom ale z Nizozemské zprávy vyplývá, že nejsou žádné dostupné informace o tom, že by v předmětném období došlo k vynesení rozsudku smrti nebo popravě z důvodu konverze, apostáze či rouhání. Nizozemská zpráva dle žalovaného obsahuje jen informace o odsouzených konvertitech k trestům odnětí svobody či peněžitým pokutám na základě čl. 498, 499, 500 a 610 íránského trestního zákoníku. Zpráva neobsahuje ani zmínku o tom, že by byl někdo odsouzen za své nepřítomnosti ze skutkové podstaty *nepřátelství k Bohu*, za který se pravidelně ukládá trest smrti a který upravují úplně jiná ustanovení. Zpráva neuvádí, že by byl někdo odsouzen za *mohárebeh bá chodá* (*nepřátelství k Bohu*, pozn. soudu) ani že by byl někdo přímo v Šírázu v předmětném období odsouzen za konverzi či apostázi. Rozsudky za trestný čin *nepřátelství k Bohu* podle žalovaného nejsou íránskými soudy vůbec vynášeny (a to ani vůči čelním představitelům a vůdcům církví) a konvertité nejsou na základě těchto přečinů stíháni.
94. Žalobce k této pasáži napadeného rozhodnutí v žalobě namítá, že z informací o zemi původu vyplývá, že konvertité bývají odsuzováni za politické zločiny, kam spadá konverze, a hrozí za ně trest smrti. Žalobce odkazuje na zprávu organizace Landinfo, z níž dovozuje, že konvertité jsou často zatýkáni na základě nařčení z ohrožení národní bezpečnosti a že nejsou stíháni dle trestního zákoníku, ale dle práva šaría. Dále odkazuje na zprávu Amnesty International za rok 2020, z níž dovozuje, že desítky lidí byly obviněny z *nepřátelství k Bohu* a *šíření korupce na zemi*. Na podkladě zprávy US Department of State z roku 2020 pak žalobce uvádí, že nejméně 25 lidí bylo odsouzeno k dlouhodobému trestu odnětí svobody nebo byli popraveni za *nepřátelství k Bohu* nebo na základě *nebezpečí pro stát* (*baghi*), což je obvinění, které je v posledních letech používáno místo *nepřátelství k Bohu*.
95. Soud k tomu nejprve uvádí, že argumentace žalovaného není postavena tak, že konvertité nejsou v Íránu trestně stíháni a nikdy jim nehrozí trest smrti, ale že Nizozemská zpráva nezmiňuje žádná stíhání či odsouzení za konverzi za trestný čin *nepřátelství vůči Bohu*, uvedený v žalobcem předložených dokumentech. Proto je předložený mobilní zatýkácí rozkaz podle žalovaného „neautentický“. Tento závěr žalobce v žalobě konkrétně nezpochybňuje a nedokládá ani s poukazem na jím zmíněné zprávy o zemi původu, že by byly za trestný čin *nepřátelství k Bohu* v Íránu stíháni lidé jen z důvodu konverze či účasti na soukromých setkáních křesťanů (tedy lidé v obdobném postavení, v jakém je dle svého popisu událostí žalobce).
96. V Nizozemské zprávě je uvedeno následující: „Ve sledovaném období došlo k obvinění osob, které konvertovaly ke křesťanství a aktivně šířily víru na základě výše uvedeného článku [čl. 500 íránského trestního zákoníku, pozn. soudu] za *propagandu proti Islámské republice šířením sionistického křesťanství*. Dále je stoupencům neuznávaných náboženství, nebo neuznávané víry zakázáno účastnit se setkání těchto náboženských komunit. Úřady netrestají tyto prohřešky na základě článku 500 íránského trestního zákoníku, ale občas také na základě článku 499 íránského trestního zákoníku (jako členství v ilegální organizaci). Za takové

porušení se ukládá trest odnětí svobody v délce trvání od třech měsíců až do pět let. Dále je stoupencům neuznávaných náboženství a neuznávané víry zakázáno pořádat nebo vést bohoslužby. Úřady trestají tyto přestupky na základě článku 498 íránského trestního zákoníku (jako zakládání nebo vedení ilegální organizace). (...) Konvertité bývají při výsleších často nuceni popírat svou víru nebo musí podepsat prohlášení, že se přestanou stýkat s ostatními křesťany a nebudou nadále podnikat žádné aktivity spojené s křesťanstvím. Po výslechu jsou konvertité buď zatčeni a obviněni, nebo jsou posláni zpět domů s tím, že v blízké době obdrží výzvu k nástupu do výkonu trestu. Často dochází k tomu, že úřad obviněné po zaplacení (vysoké) kauce propustí. Občas vyzývají úřady čelní představitele domácích církevních shromáždění, aby Írán opustili. (...) Různé zdroje uvádí, že na křesťanskou víru přechází stále více íránských muslimů. Přesná čísla nejsou k dispozici. Obrácení na jinou víru může být považováno za odpadnutí od víry. Apostáze jako taková není v íránském trestním zákoníku definována (...). Soudci [mohou] apostázi na základě vlastní interpretace posoudit jako trestný čin hudúd (kategorie závažných trestných činů v šaría s pevně stanovenými tresty), a to na základě v šaría vynesitelných nábožensko-právních stanovisek, tzv. fatev. Konvertitu tak mohou odsoudit k trestu smrti. Nejsou dostupné žádné informace o tom, že by se ve sledovaném období došlo k vynesení rozsudku smrti nebo k popravě z důvodu konverze. Poslední poprava, která se konala z důvodu odpadnutí od víry, proběhla v roce 1990. Jednalo se o popravu pastora (...). Osoby obviněné z apostáze nebo rouhání mohou být odsouzeny k trestu smrti také na základě „korupce na zemi“ (článek 286 íránského trestního zákoníku). Za sledované období neexistují žádné informace o tom, že by byl někdo odsouzen za apostázi na základě článku 286. (...) Konvertitům, kteří novou víru vyznávají v domácím prostředí, hrozí jen malé riziko trestního stíhání. Pokud víme, neexistují v Íránu žádní speciální vyšetřovatelé pověřeni pátráním po osobách, které se obrátily na jinou víru. Nejsou známy žádné případy, kdy by byly trestně stíhány osoby, které se obrátily na jinou víru, aniž by tuto informaci zveřejnily.“

97. Ve Zprávě OAMP se uvádí: „Trest smrti byl ukládán pro neurčitě formulované trestné činy, například ‚urážku proroka‘, ‚nenávisť vůči bohu‘ a ‚šíření zkaženosti na zemi‘. Trestem smrti bylo nadále možné potrestat cizoložství či některé druhy konsenzuálního sexuálního jednání osob stejného pohlaví. Dále byl trest smrti udělován např. za zradu, špionáž, zpochybňování politiky vůdce země a obecně zločiny proti státu“.
98. Z podkladů ve spise tedy skutečně vyplývá to, co tvrdí žalovaný, tedy že v Íránu nejsou lidé jen z důvodu samotné konverze stíháni za trestný čin nepřátelství k Bohu (moharebeh), za který jinak obecně skutečně hrozí trest smrti. Ze zpráv o zemi původu vyplývá, že konvertité můžou být v Íránu stíháni na základě různých ustanovení trestního zákoníku či práva šaría; z žádné ale nevyplývá, že by samotná konverze, případně ve spojení s účastí na nepovoleném náboženském setkání vedla k obvinění a odsouzení pro nepřátelství k Bohu. Tento skutkový závěr přitom dle soudu zásadně zpochybňuje věrohodnost předložených kopií soudních dokumentů, v nichž je na tento trestný čin odkazováno (viz zejména zatýkácí rozkaz, v němž je uvedeno, že obvinění bylo vzneseno právě ohledně nepřátelství s Bohem). Ani z informací dodatečně předložených zástupkyní žalobce při soudním jednání nevyplývá, že by byli konvertité ke křesťanství stíháni za tak závažný trestný čin, jakým je v Íránu nepřátelství proti Bohu, jen pro samotnou konverzi a účast na tajných náboženských setkáních. Žalobce přitom ani v prvním ani v druhém správním řízení netvrdil, že by například on tato setkání organizoval, vedl je či se snažil přivést k účasti na nich a ke konverzi další osoby a podobně.

99. Pro doplnění lze zmínit rozhodnutí Upper Tribunal, Immigration and Asylum Chamber, ze dne 20. 2. 2020, UKUT 0046 (dostupný z <https://tribunalsdecisions.service.gov.uk/utiac/2020-ukut-46>), které se podrobně zabývalo situací konvertitů ke křesťanství v Íránu. I v něm je, obdobně jako v Nizozemské zprávě, zmíněna řada ustanovení, která íránské úřady využívají ke stíhání konvertitů (viz zejména odst. 26–35 rozhodnutí). Nikde v rozhodnutí (opírajícím se o řadu zpráv o situaci konvertitů v Íránu, včetně těch, na které odkazuje žalobce) ale není uvedeno, že by třebas v jednom z těchto podrobně popsanych případů bylo vůči „obyčejnému“ konvertitovi užito obvinění z trestného činu *nepráteleství k Bohu*.
100. Tuto diskrepanci mezi předloženými listinami a zprávami o zemi původu soud považuje za zásadní. Žalobce ji přitom v soudním řízení přesvědčivě nevysvětlil.

Doba, kdy se žalobce dozvěděl o soudních dokumentech

101. Dále žalovaný poukázal na „značné a zásadní rozpory“ v tvrzeních žalobce. Podle žalovaného vyznívá „dosti nevěrohodně“, že žalobce při pohovoru 19. 3. 2021 uvedl, že v prosinci 2020 telefonoval kamarádovi, aby se podíval do schránky v Íránu, a to na základě šest měsíců starého požadavku svého právního zástupce. Tento požadavek měl být vznesen před šesti měsíci, ale žalobce se na kamaráda obrátil až o tři měsíce později. Na tom by ještě nebylo dle žalovaného nic neobvyklého, pokud by žalobce při stejném pohovoru neprohlásil, že požádal kamaráda, aby zjistil, zda má nějaké problémy a ten zjistil, že tam má ty dopisy. Žalobce tedy podle žalovaného nekonzistentně tvrdil, že již před 6 měsíci zjistil, že má v Íránu nějaké dopisy. Pokud žalobce volal kamarádovi v prosinci 2020, nemohl současně získat informaci o dopisech 6 měsíců před pohovorem. Žalobce k tomu v žalobě namítá, že neuváděl, že by se o dopisech dozvěděl již před 6 měsíci. To by ani nedávalo smysl. O dopisech se dozvěděl v prosinci 2020, poté co kontaktoval svého kamaráda. Případné nedorozumění vzniklo při tlumočení.
102. Soud z protokolu o pohovoru ze dne 19. 3. 2021 zjistil, že žalobce k dotazu, kdy zmíněného kamaráda kontaktoval, odpověděl, že kamaráda telefonicky kontaktoval v prosinci 2020, aby se mu podíval do schránky. K dotazu, proč o to kamaráda žádal, žalobce odpověděl, že jej o to požádala jeho právní zástupkyně zhruba před 6 měsíci (což odpovídá zhruba září 2020, pozn. soudu). K dotazu, proč vyčkával tři měsíce, žalobce odpověděl, že tomu kamarádovi nevolá každý den, někdy to trvá i 14 dní, pak na to žalobce zapomněl. Na jiném místě protokolu pak žalobce uvedl, že se před 6 měsíci (tj. zhruba v září 2020, pozn. soudu) dozvěděl, že zadrželi 7 z 10 lidí z jejich náboženské skupiny. Dozvěděl se to tak, že telefonoval jednomu známému v Širázu. Toho kamaráda požádal, aby zjistil, jestli má žalobce nějaké problémy, a tak zjistil, že má u policie ty dopisy. K dotazu, kdy přesně dostal od kamaráda informaci o tom, že mu přišly nějaké dopisy v Íránu, žalobce odpověděl, že asi před 6 měsíci (tj. zhruba v září 2020, pozn. soudu).
103. Soud dává za pravdu žalovanému v tom, že z protokolu o pohovoru vyplývá rozpor v odpovědích žalobce. Žalobce totiž nejprve uvádí, že kamaráda požádal o kontrolu schránky v prosinci 2020, ale v jiné části pohovoru odpovídá, že se o dopisech dozvěděl před 6 měsíci, tj. přibližně v září 2020. Nicméně s ohledem na výše uvedené pochybení žalovaného při ustanovení tlumočníku, tím spíše, že žalobce poukazuje na to, že se jednalo o tlumočníka hovořícího afghánskou perštinou (*dari*), která se liší od íránské perštiny

(*farsi*), kterou mluví žalobce (což žalovaný nepopřel), nepřipisuje soud tomuto rozporu relevanci. Za popsané situace je třeba připustit, že tento rozpor mohl vzniknout v důsledku toho, že si žalobce s tlumočníkem zcela nerozuměli.

Nalezení dopisů ve schránce v prodaném domě po třech letech

104. Za absurdní pak žalovaný označuje tvrzení žalobce, že kamarád vybral jeho schránku v domě, který již před 3 lety prodali. Žalobce to v žalobě vysvětluje tím, že byt matka prodala tajně, aby se o tom nedozvěděl strýc a současně se nepřihlásili na novou adresu.
105. Zde soud souhlasí se žalovaným. Jednak, jak bylo rozebráno výše, z Dánské zprávy nevyplývá, že by se soudní předvolání vhažovala do poštovních schránek. Zadruhé se i soudu jeví jako krajně nepravděpodobná verze, že by v domě prodaném před několika lety byla volně přístupná schránka, v které by zůstávaly dopisy adresované žalobci od tamního soudu, které by tam kamarád objevil.

Časový odstup mezi konverzí a předvoláním k íránskému soudu

106. Dále žalovaný poukazuje na „značný časový odstup“ mezi tvrzenými skutky (konverze žalobce) a jeho předvoláním k soudu a zatykačem, které měly být vydány v letech 2019 a 2020. Žalovaný zdůraznil, že zadržení žalobce před 8 lety bylo v předchozím řízení znevěrohodněno a je nelogické a nepravděpodobné, aby byl žalobce v zájmu íránské veřejné moci, když se 6 let nenachází na území Íránu. Těžko by byl na žalobce vydán nový zatykač za stejné „prohřešky“, kterých se měl dopustit před 8 lety, kdy žalobce tvrdil v řízení o první žádosti, že na něj byl v roce 2015 vydán zatykač. Žalovaný taktéž připomněl, že žalobce v únoru 2019 tvrdil, že jeho ostatní souvěrci byli zatčeni ještě před jeho odjezdem z Íránu do Turecka.
107. Žalobce k tomu v žalobě uvádí, že byl vězněn 16 dní, když mu bylo 18 let (tj. cca v roce 2011 dle jeho data narození, pozn. soudu). Tenkrát ještě policie nevěděla, že je konvertitou. Po několika měsících z důvodů obav z pronásledování vycestoval do Turecka. Obavy se potvrdily, protože v roce 2018 bylo uvězněno 7 lidí z jeho náboženské skupiny. Někdo pravděpodobně uvedl jeho jméno při výslechu, a proto poté následovalo předvolání k soudu.
108. Soud k tomu připomíná, že žalobce v řízení o první žádosti uváděl, že se o jeho konverzi dozvěděla jeho rodina, zjistili to i na univerzitě, kde studoval, z níž ho kvůli tomu vyhodili, a také jej kvůli konverzi zadrželi na 16 dní příslušníci tajných služeb a má kvůli konverzi záznam v rejstříku. Rozhodně tedy nelze tyto rozpory vysvětlit tak, jak je nyní prezentováno v žalobě, tedy že tehdy svoji konverzi zatajil a až nyní na základě zadržení některých jeho souvěrců se tamní úřady nově dozvěděly o jeho konverzi, pročejž jej stíhají (a to navíc za *nepřátelství proti Bohu*). Nadto žalovaný přílehlavě poukázal na to, že už v řízení o jeho první žádosti žalobce tvrdil, že ostatní souvěrci byli zatčeni ještě před jeho odjezdem do Turecka. Soud se tak v tomto bodě ztotožňuje s žalovaným, který poukázal na podstatné rozpory, jež žalobce ani v žalobě přesvědčivě nevysvětlil.

Adresa uvedená na soudních dokumentech

109. Dále žalovaný shledal nesrovnalost v tom, že žalobce tvrdil, že žil v Teheránu, totéž je napsáno v britském rozhodnutí týkajícím se jeho sestry. V žalobcem předložených

dokumentech je ale uvedeno bydliště v městečku X u X, což neodpovídá tvrzením bydliště v X.

110. V tomto ohledu soud v žalobě nenachází žádnou argumentaci či vysvětlení, které by reagovalo na tento žalovaným konstatovaný rozpor.
111. Soud tak při absenci žalobní oponentury vychází ze závěrů žalovaného. Dle něj (viz str. 11 napadeného rozhodnutí) měl žalobce žít před odjezdem ze země v X, kde se měl i nacházet výše zmíněný dům, který měla jeho matka prodat, a kde se nacházela poštovní schránka, v níž jeho kamarád našel dva dopisy od soudu. Z tvrzení žalobce vyplynulo, že žádnou novou adresu tamním úřadům nenahlásili, proto mu dopisy přišly tam. V třech předložených soudních dokumentech (ve čtvrtém žádná adresa není) je ale zcela jiná adresa v jiném městě, jak přílehlavě poukázal žalovaný. Uvedené opět zásadně zpochybňuje věrohodnost předložených kopií soudních dokumentů a je doprovázející tvrzení.

Závěr a náklady řízení

112. Soud podotýká, že zastavení řízení žalovaným nebylo sankcí za nepředložení originálů písemností údajně vydaných íránským soudem, ale bylo opřeno o neautentičnost žalobcem předložených fotokopií, a to na základě výše podrobně rozebraných okolností. Byť některé dílčí důvody žalovaného v soudním přezkumu neobstály, soud v postupu žalovaného neshledal žádné náznaky libovůle či snad podjatosti vůči žalobci a dalším žadatelům z Íránu a v celkovém souhrnu se soud s tímto závěrem žalovaného ztotožnil. Za zásadní soud považuje zejména dvě skutečnosti. Zaprvé, dle předložených písemností je žalobce v Íránu stíhán za trestný čin nepřátelství proti Bohu. Jak však vyplývá z výše uvedeného, stíhání za tento trestný čin běžným konvertitům, jakým je dle svého azylového příběhu též žalobce, vůbec nehrozí. Zadruhé, adresa uvedená na předložených dokumentech neodpovídá adrese, na které měl jeho kamarád dva z těchto dokumentů vyzvednout z poštovní schránky. Tyto zásadní pochyby nemohou být v žádném případě vysvětleny tvrzenými nedorozuměními mezi žalobcem a tlumočníkem při pohovoru dne 19. 3. 2021 (ostatně to žalobce ani netvrdí), které snad jinak mohly být příčinou některých dílčích rozporů v časových údajích prezentovaných žalobcem. Přestože tedy výše soud shledal ustanovení tlumočnicka nezapsaného v seznamu tlumočnicků nezákonným z důvodu absence odůvodnění podmínek vyžadovaných zákonem, nešlo v tomto případě o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Vedle těchto dvou hlavních důvodů, pro které se soud zejména ztotožnil se závěrem žalovaného o nepřipustnosti opakované žádosti žalobce, lze podpůrně odkázat na ostatní výše popsané rozpory či pochyby, které taktéž v soudním přezkumu obstály (nalezení dopisů ve schránce v prodaném domě po třech letech, časový odstup mezi konverzí a předvoláním, rozpor ve způsobu doručování dle žalobce a dle zpráv o zemi původu).
113. Pokud jde o samotný výčet právních předpisů v úvodu žaloby, které měl žalovaný porušit, ten nelze považovat za samostatně projednatelný žalobní bod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
114. Pro úplnost soud konstatuje, že ani křestní list, rozhodnutí britského soudu ve věci jeho sestry či při soudním jednání obecně zmíněné hraní hudby v Íránu nemohou založit přípustnost opakované žádosti, neboť nejde o skutečnosti či zjištění, které žalobce nemohl uplatnit již v prvním řízení. Nepředložení křestního listu v prvním řízení žalobce vysvětlil

tak, že jeho předložení nepovažoval za důležité, což pochopitelně není důvodem ospravedlňujícím takový postup ve smyslu §11a odst. 1 zákona o azylu. Stejně tak žalobce nijak nevyvrátil závěr žalovaného, že na udělení statusu uprchlíka jeho sestře žalobce upozorňoval v průběhu prvního řízení. I tvrzení, že v Íránu hrál žalobce tajně hudbu, mohlo být uplatněno již v prvním řízení (a částečně bylo).

115. Soud ještě jednou připomíná, že při přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení dle výše uvedených ustanovení nezkoumá, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Proto se nezabýval námitkami, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
116. Soud tedy uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou. Protože současně neshledal žádné vady, pro které by musel zrušit napadené rozhodnutí z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
117. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. června 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.